

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **E F I O S spol. s r.o.**, se sídlem Masarykova 33, Krásno nad Bečvou, Valašské Meziříčí, zastoupený Mgr. Veronikou Zavadilovou, advokátkou HSP & Partners, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem Čechova 2, Přerov, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8.7.2014, č.j. 17947-2/2014-900000-304.4, č.j. 17947-3/2014-900000-304.4, č.j. 17947-4/2014-900000-304.4, č.j. 17947-5/2014-900000-304.4, č.j. 17947-6/2014-900000-304.4, č.j. 17947-7/2014-900000-304.4, č.j. 17947-8/2014-900000-304.4, č.j. 17947-9/2014-900000-304.4, č.j. 17947-10/2014-900000-304.4, č.j. 17947-11/2014-900000-304.4, č.j. 17947-12/2014-900000-304.4, č.j. 17947-13/2014-900000-304.4, č.j. 17947-14/2014-900000-304.4, č.j. 17947-15/2014-900000-304.4,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 8.7.2014, č.j. 17947-2/2014-900000-304.4, č.j. 17947-3/2014-900000-304.4, č.j. 17947-4/2014-900000-304.4, č.j. 17947-5/2014-900000-304.4, č.j. 17947-6/2014-900000-304.4, č.j. 17947-7/2014-900000-304.4, č.j. 17947-8/2014-900000-304.4, č.j. 17947-9/2014-900000-304.4, č.j. 17947-10/2014-900000-304.4, č.j. 17947-11/2014-900000-304.4, č.j. 17947-12/2014-900000-304.4, č.j. 17947-13/2014-900000-

304.4, č.j. 17947-14/2014-900000-304.4 a č.j. 17947-15/2014-900000-304.4 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši o 60 322 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Veroniky Zavadilové, advokátky HSP & Partners, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem Čechova 2, Přerov.

III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení čtrnácti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2014, č.j. 17947-2/2014-900000-304.4, č.j. 17947-3/2014-900000-304.4, č.j. 17947-4/2014-900000-304.4, č.j. 17947-5/2014-900000-304.4, č.j. 17947-6/2014-900000-304.4, č.j. 17947-7/2014-900000-304.4, č.j. 17947-8/2014-900000-304.4, č.j. 17947-9/2014-900000-304.4, č.j. 17947-10/2014-900000-304.4, č.j. 17947-11/2014-900000-304.4, č.j. 17947-12/2014-900000-304.4, č.j. 17947-13/2014-900000-304.4, č.j. 17947-14/2014-900000-304.4, č.j. 17947-15/2014-900000-304.4, jakož i čtrnácti jim předcházejících rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 11.11.2013, č.j. 6843-28/2013-640000-51, č.j. 6843-28/2013-640000-51, č.j. 6843-29/2013-640000-51, č.j. 6843-30/2013-640000-51, č.j. 6843-31/2013-640000-51, č.j. 6843-32/2013-640000-51, č.j. 6843-33/2013-640000-51, č.j. 6843-33/2013-640000-51, č.j. 6843-34/2013-640000-51, č.j. 6843-35/2013-640000-51, č.j. 6843-36/2013-640000-51, č.j. 6843-37/2013-640000-51, č.j. 6843-38/2013-640000-51, č.j. 6843-39/2013-640000-51, č.j. 6843-40/2013-640000-51, č.j. 6843-28/2013-640000-51.

I. Podstata věci

Rozhodnutími ze dne 8.7.2014 žalovaný zamítl žalobcova odvolání proti rozhodnutím Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 11.11.2013, jimiž bylo žalobci dodatečně doměřeno clo a penále ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu, neboť celní úřad po vyhodnocení analýzy odebraných vzorků provedené Celně technickou laboratoří změnil sazební zařazení propuštěného zboží žalobcem označeného jako „Sestavené podlahové desky“.

Žalobce zboží zařadil v celním prohlášení do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00 se sazbou cla 0 %, zatímco celní úřad zboží zařadil do podpoložky KN 3918 90 00 TARIC kód 90 se sazbou cla 6,5 %.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce popisuje historii dovozu předmětného zboží (terasových prken, sestavných podlahových desek), které začala do České republiky dovážet společnost DYAS.EU, a.s. v roce 2010. Žalobce uvedl, že je mu známo, že tato společnost zboží zařadila do stejné podpoložky jako žalobce. Podle informací žalobce pak celní úřad po provedeném šetření a kontrole v Celně technické laboratoři zařazení zboží odsouhlasil. Žalobce však nemá přístup k výsledku této laboratorní zkoušky. Vzhledem k tomu ji navrhoval jako důkaz. Žalovaný však tomuto návrhu nevyhověl.

Od roku 2011 dováží toto zboží namísto uvedené společnosti žalobce, který postupoval shodně jako společnost DYAS.EU, a.s., s vědomím, že její postup byl aprobován celními orgány. Do roku 2013 žalobce realizoval 13 dovozů. Tuto skutečnost může potvrdit svědek Ing. A. N. Žalobce má za to, že impulsem ke kontrole provedené celním úřadem v roce 2013 byla příprava nařízení Komise EU č. 276/2013, kterým bylo z důvodu zajištění jednotného používání kombinované nomenklatury mj. stanoveno, že zboží dovážené žalobcem má být zařazováno pod kód KN 39189000. Žalobce od doby nabytí účinnosti tohoto nařízení také tak postupuje. Celní orgány však v žalobcově případě nařízení aplikovaly zpětně v rozporu s principem právní jistoty. Žalobce má za to, že postupoval v souladu se zákonem, pokud před účinností předmětného nařízení dovážené zboží zařazoval do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00, neboť základem tohoto zboží je dřevo (60 %).

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje ji zamítnout. Poukazuje na to, že žalobce není právním nástupcem společnosti DYAS.EU a.s. Pokud jde o závěry, k nimž ve vztahu k této společnosti dospěl Celní úřad ve Zlíně, tak na ty se vztahuje povinnost mlčenlivosti. Celní orgány tedy v řízení se žalobcem nemohly z údajů vztahujících se k této společnosti vycházet. Podle žalovaného však žalobce nemá o dovozech realizovaných touto společností veškeré informace a nemohl tak být v dobré víře, že jím použité sazební zařazení je správné.

Žalovaný poukázal na to, že žalobce měl požádat celní orgány o vydání závazné informace o sazebním zařazení zboží. Podle žalovaného nebyly v daném případě naplněny podmínky pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu (existence chyby ze strany celních orgánů a nezjistitelnost této chyby osobou jednající v dobré víře).

Na svém procesním stanovisku setrval žalovaný po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

V daném případě je mezi žalobcem a žalovaným sporné, zda žalobce před účinností nařízení Komise EU č. 276/2013 mohl zařazovat dovážené zboží do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00.

Ze spisu k tomu vyplynulo, že celní úřad po provedeném odběru a rozboru vzorku žalobcem dováženého zboží (dřevoplastové podlahové krytiny pro venkovní terasy) v Celně technické laboratoři na jaře 2013 dospěl k závěru, že použitým materiálem je tzv. woodplastik, což je kompozitní materiál na bázi dřeva (60 %), polyetylenu (30 %) a aditiv (10 %). Podstatný rys výrobku pak dává plast. Zboží tak má být zařazeno do podpoložky KN 39189000 TARIC kód 90, nikoli do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00, kam ji zařazoval žalobce.

Žalobce proti tomu od počátku řízení před celními orgány argumentoval tak, že podstatný rys výrobku dává dřevo, které má v daném výrobku převahu (60 %), a že zboží má být tedy zařazeno do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00, kam ji také zařazoval od roku 2010 dovozce DYAS.EU a.s., po němž žalobce dovozy totožného zboží od roku 2011 „převzal“. Žalobce poukazoval též na to, že v srpnu 2010, kdy společnost DYAS.EU a.s. dovezla první dodávku zboží, odebral Celní úřad Zlín vzorky k rozboru materiálu a byla zajištěna celní záruka ve výši 46 528 Kč, která odpovídala clu 6,5 %. Žalobce dokládal konkrétní list zajištění. Podle žalobce po cca 2-3 měsících byla jistina celním úřadem společnosti DYAS.EU a.s. vrácena s tím, že zboží spadá do 0 % sazby. K tomu žalobce doložil listinu sepsanou Ing. A. N., který měl první dovozy za společnost DYAS.EU a.s. realizovat, a navrhoval provést důkaz porovnáním výsledků laboratorních rozborů u zboží dováženého DYAS.EU a.s. a žalobcem.

Celní úřad ani žalovaný však navržený důkaz neprovedli s odkazem na povinnost mlčenlivosti podle § 52 odst. 1 daňového řádu.

Podle citovaného ustanovení jsou úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob.

V daném případě tedy celní orgány správně nepřipojily celý spis společnosti DYAS.EU a.s., avšak pochybily, pokud z daného spisu neprovedly důkaz výsledkem

rozboru provedeného Celně technickou laboratoří spolu se závěrem celního úřadu o sazebním zařazení zboží, které dovážela společnost DYAS.EU a.s. (pokud takový rozbor a závěr byl učiněn). Povinnosti mlčenlivosti totiž nepoléhají veškeré skutečnosti, které se správce daně dozví, ale toliko ty skutečnosti, které se vztahují k poměrům jiných osob. Mlčenlivostí tak v daném případě jsou jistě chráněny objemy dovozů (tj. množství, případně cena dováženého zboží) společností DYAS.EU a.s. Rozhodně však nejsou chráněny údaje o tom, do jaké podpoložky bylo konkrétní dovážené zboží celním úřadem zařazeno ani složení vzorku odebraného zboží, k němuž dospěla Celně technická laboratoř. Tyto skutečnosti se totiž nijak netýkají poměrů dovozce (společnosti DYAS.EU a.s.) ve smyslu § 52 daňového řádu. Smyslem povinnosti mlčenlivosti je totiž ochrana daňových subjektů a dalších osob, nikoli ochrana celních orgánů v případě, že postupují nesprávně a totéž zboží zařazují u různých dovozců do odlišných podpoložek.

Celní orgány tedy v daném případě pochybily, pokud neprovedly důkaz výsledkem rozboru provedeného Celně technickou laboratoří spolu se závěrem celního úřadu o sazebním zařazení zboží, které dovážela společnost DYAS.EU a.s. v roce 2010. Celní orgány totiž měly posoudit, zda se skutečně jedná o totožné zboží a zda bylo po provedeném rozboru celními orgány zařazeno do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00 (tedy do shodné podpoložky, jako činil v případě téhož zboží žalobce).

Pokud žalovaný namítal, že žalobce nemohl být v dobré víře, že jím použité sazební zařazení je správné a že měl požádat celní orgány o vydání závazné informace o sazebním zařazení zboží, zdejší soud s ním nesouhlasí.

Předně je třeba uvést, že je zcela nerozhodné, zda byl žalobce právním nástupcem společnosti DYAS.EU a.s. či nikoli. Ostatně žalobce nikdy netvrdil, že by byl právním nástupcem této společnosti, ale toliko uváděl, že po ní „převzal obchod“ s předmětným zbožím. Pokud by pak žalobce od této společnosti získal informaci, do jaké podpoložky předmětné zboží zařazovala a že toto zařazení aproboval celní úřad po provedeném odběru vzorku Celně technickou laboratoří, byl by žalobce v dobré víře v to, že zařazení zboží provedené společností DYAS.EU a.s. je zákonné a správné. Právě uvedené samozřejmě platí pouze tehdy, pokud by se tvrzení společnosti DYAS.EU a.s. (z něhož žalobce vycházel) ukázalo býti pravdivým, tj. pouze tehdy, pokud celní úřad skutečně nechal provést odběr vzorku zboží a následně potvrdil správnost zařazení zboží provedeného společností DYAS.EU a.s. Tuto skutečnost však najisto nepostavil celní úřad ani žalovaný. Současně ji žalovaný znemožnil zjistit i soudu zdejšímu, neboť mu s totožnou argumentací (s odkazem na povinnost mlčenlivosti) opakovaně odmítl předložit předmětné listiny, a to i v takové podobě, aby nedošlo k porušení povinnosti mlčenlivosti podle § 52 a násl. daňového řádu, tj. aby z těchto listin bylo zřejmé toliko složení předmětného zboží a jak bylo toto zboží sazebně zařazeno.

Jestliže by tedy žalobce následně postupoval shodně jako zmíněná společnost (tj. realizoval dovozy totožného zboží a zařazoval je do shodné podpoložky) a činil by tak od roku 2011 až do roku 2013, byl by v dobré víře ve správnost a zákonnost svého počínání, a to až do doby, než mu celní orgány sdělily opak.

Je totiž třeba chránit důvěru jednotlivce v činnost orgánů státu. Slovy Ústavního soudu tuto zásadu charakterizuje „*snaha o nastolení stavu, kdy jednotlivec může důvěřovat v akty státu a v jejich věcnou správnost [...] podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci*“ (viz nálezy Ústavního soudu ve věci sp.zn. I. ÚS 163/02).

Pokud celní orgány konkrétní dovážené zboží (byť jiným dovozcem) zařadily do určité podpoložky (po provedeném rozboru vzorku zboží Celně technickou laboratoří) a následně několik let akceptovaly zařazování téhož zboží do téže podpoložky, jednoznačně tím žalobci intimovaly správnost tohoto zařazení. Pokud pak pod vlivem nového rozboru Celně technickou laboratoří, případně pod vlivem jiných okolností (např. přípravy nařízení EU), hodlaly totožné zboží zařazovat do jiné podpoložky, mohly tak činit toliko do budoucna (a nikoli zpětně, jak se stalo v daném případě).

Namítá-li žalovaný, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, nic to na právě uvedeném nemění. Podle názoru soudu se totiž celní orgány v daném případě (resp. v případě společnosti DYAS.EU a.s.) nedopustily chyby ve smyslu citovaného ustanovení, ale nejvýše mohlo dojít ke změně názoru na sazební zařazení předmětného zboží. Celně technická laboratoř v roce 2010 dovážené zboží označila jako zboží s převažujícími vlastnostmi dřeva, zatímco v nyní posuzovaném případě označila totéž zboží jako zboží s převažujícími vlastnostmi plastu. Soud se přitom ztotožňuje se žalobcem, že se tak zřejmě stalo v souvislosti s přípravou nařízení Komise EU č. 276/2013, o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury, které bylo přijato dne 19.3.2013. Toto nařízení totožné zboží označilo jako výrobek s převažujícími vlastnostmi plastu a zařadilo je pod kód 39189000. Soud je přitom toho názoru, že v případě výrobku, který je složen ze dřeva (60%) i plastu (30%) a dalších částí, mohou být různé názory na jeho převažující vlastnosti, a nelze vyloučit, že v určitou dobu bude převládat názor na to, že výrobek má převažující vlastnosti dřeva (neboť právě to tvoří nadpoloviční většinu jeho složení), zatímco později bude relevantní autoritou uzavřeno, že je to naopak plast

(byť je ve výrobku obsažený v menšině), který svými vlastnostmi převáží nad většinovým dřevem. Ostatně zřejmě i pro tuto nejednoznačnost bylo zařazení předmětného výrobku stanoveno přímo nařízením Komise EU. Předchozí postup celních orgánů ve věci společnosti DYAS.EU a.s. by tak nebylo lze vnímat jako nezákonný.

Pokud tedy společnost DYAS.EU a.s. v roce 2010 skutečně dovážela totožné zboží jako žalobce a celní orgány po provedeném rozboru vzorku zboží Celně technickou laboratoří aprobovaly sazební zařazení s nulovým clem, má soud za to, že jestliže v roce 2013 dospěly celní orgány k závěru, že převažujícím prvkem předmětného výrobku je plast (a podléhá tedy 6,5 % clu), nemohly tento svůj závěr aplikovat zpětně, jak učinily, ale mohly tak učinit toliko do budoucna. Jinak by totiž porušily dobrou víru a legitimní očekávání žalobce, který od roku 2011 realizoval dovozy totožného zboží s vědomím, že celní úřady v minulosti jím používané zařazení zboží odsouhlasily. Žalobce tedy byl v dobré víře bez ohledu na to, že si nepožádal o vydání závazné informace o sazebním zařazení zboží.

Pokud jde o žalobcem navržený výslech Ing. N., tak ten nebylo třeba provádět, neboť jeho pro věc dostatečné vyjádření je obsaženo ve správním spisu.

V. Závěr

Soud se tak ztotožnil s namítanou nezákonností a shledal žalobu důvodnou. Napadená rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný tedy posoudí, zda skutečně v roce 2010 celní úřad po rozboru vzorku totožného výrobku (jako v daném případě dovážel žalobce) provedeném Celně technickou laboratoří zařadil, resp. aproboval sazební zařazení společnosti DYAS.EU a.s., které bylo totožné se sazebním zařazením žalobce. Dospěje-li k závěru, že tomu tak bylo, a neobjeví-li se okolnosti zpochybňující žalobcovou dobrou víru ve správnost celního zařazení, nemůže být žalobci dodatečně zpětně vyměřeno clo. Celní úřad tak může učinit jen do budoucna ode dne provedení nového rozboru Celně technickou laboratoří, resp. ode dne, kdy žalobce s touto změnou seznámil.

Nezbytnost zrušení správních rozhodnutí prvního stupně nechť posoudí žalovaný.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 14 x 3000 Kč (42 000 Kč)

za zaplacený soudní poplatek. Dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokátky za čtyři úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a účast na jednání společně se čtyřmi režijními paušály – celkem tedy 4 x 3100 Kč + 4 x 300 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), tj. 13 600 Kč. Dále vznikly žalobci náklady na cestovné a ztrátu času ze sídla advokátky k jednání soudu a zpět (Přerov – Brno – Přerov; 170 Km) osobním automobilem s průměrnou spotřebou 5,9 l/100 km; celkem 1542 Kč, podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 261/2006 Sb., zákoník práce, a vyhlášky č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. Zmíněné částky (krom zaplacených soudních poplatků) byly navýšeny o DPH, neboť advokátka doložila, že je plátcem DPH. Celkem se tedy jedná o 60 322 Kč, které je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně žalobce ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14.4.2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu